

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ (வ) ஆடி மீர் கள வ (1—8—35)

NO. 36.

திருவாய் மொழி.

வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால் பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து
கூடினேன் கூடியினாயவர்தம்மோட வர்தரும் கலவியே கருதி
ஓடினேனோடியுய்வதோர்போருளாலுணர்வேனும் பெரும்பதந்தேரிந்து
நாடினேன் நாடி நான்கண்டுகோண்டேன் நாராயணவேன்னும் நாமம்.

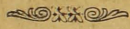
ஆவியேயமுதேயெனநினைந்துருகியவரவர்பனைமுலைதுணையா
பாவியேனுணராதேத்தனைபகலும்புமுதுபோயொழிந்தனநாள் கள்
துவிசேரன்னம்துணையோடும்புணரும் சூழ்புனல்குடந்தையேதொழுதுள்
நாவினலுய்யநான்கண்டுகோண்டேன் நாராயணவேன்னும் நாமம்.

சேமமேவேண்டித்தீவினைபெருக்கித்தேரிவைமாருருவமேமருவி
ஊமனார்கண்டகனவிலும்புமுதாயொழிந்தனகழிந்தவநாள் கள்
காமனாந்தாதைநம்முடையடி கள் தம்மடைந்தார்மனத்திருப்பார்
நாமம்கானுய்யநான்கண்டுகோண்டேன் நாராயணவேன்னும் நாமம்.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே சாதல்செய்
துய்மின் கருதிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்துமினே.
[தீருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

யுவ னுல் ஆடி மீ 17 உ

ஒருவனைப்பற்றி ஓரகத்திரு.

வையார் அருளிய
“கொன்றை வேந்
தன்” என்னும்
வேத சூத்திரக்

கொத்துள் ஒன்றாகி மிளிரும் இவ்
அமுத வாக்கியம் உலகியனுக்கும்
உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியதாகின்றது.
இவ் இருவகை நிலைக்கும் ஒப்பிய
பொருள் ஈண்டு ஒரு சிறிது கூறப்
படும்.

நற்குணமுடைய ஒருவனைத் துணை
யாகப்பற்றிக்கொண்டு (நீ) ஓரிடத்தில்
குடியிருப்பாயாக என உலகியனுக்கு
ஒப்பிய பொருள் கூறப்படுகின்றது.
உன்னைத் தாங்கத் தக்க ஒருவனைச்
சார்பாகப் பற்றிக் கொண்டு ஓரிடத்
திலே நிலையாக இருப்பாயாக எனப்
பொருள் கூறினும் ஆம். ஒருவன்
தனக்கு ஏற்ற துணை இல்லாத இடத்
தில் — தனது ஆக்கத்துக்கு அநுகூல
மானவர் இல்லாத இடத்தில் குடி
யிருப்பது கஷ்டமே ஆகும். பிறர்
உதவியின்றி—முன்னிலைகளின் உதவி
யின்றிச் சிவர்கள் வாழ்க்கை நடாத்து
வது முடியாத காரியமே. தனது ஆக்
கத்துக்கு அநுகூலமான உற்ற துணை
வர் இல்லாத இடத்தில் ஒருவன் குடி
யிருத்தல் கூடாது என்பர். உலகத்
திலே ஒவ்வொருவரும் உறவினராயோ
நண்பராயோ அபிமானப் பிரபுக்களா
யோ உள்ளவர் ஒருவரைப் பற்றியே
ஓரிடத்து வதிபவராவர்.

குறள்.

முதலிலார்க் கூதிய மில்லை மதலையாம்
சார்பிலார்க் கில்லை நிலை.

(ஊ 45-ம் அதி. பெரியாரைத்துணைக்
[கோடல் செ. 9.)

என்பது தேவர் திருவாக்கு.

முதற் பொருள் இல்லாத வியா
பாரிகளுக்கு அவ் வியாபாரத்தால்
இலாபம் இல்லை. அதுபோல, தம்மைத்
தாங்குதற்கு ஏற்ற துணை இல்லாத
வர்க்கு உலக வாழ்வில் நிலை பேறு
இல்லை என்பது இதன் பொருளாகும்.
இஃது உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியதா
தல் முன்னர்க் கூறுதும்.

ஒருவனுக்கு உறவினர் என அமைந்
தோருட் பெரும்பாலார் சுவ நலம்
கருதிப் பொறுமை மேற் கொண்டு
அவன் ஆக்கத்துக்குக்கேடு சூழ்பவரே
யாவர். தீராப் பகையும் தீமை விளைப்
பதும் சுற்றம் என்பவர் மாட்டே
அமைந்துள்ள தென்பது பழைய சரித்

திரங்களாலும் அறியக் கிடக்கின்றது.
பாரத வீரராகிய பஞ்ச பாண்டவர்க்
குத் தீமை விளைத்த பிதர் வழிப்
பந்துக்களாகிய துரியோதனன் முதலி
யோரும் பிறர் பலரும் இதற்கு உறு
சான்றாவர். பின் வரும் ஒளவையார்
திருவாக்கும் இவ் உண்மையை நன்று
வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

முதுரை.

உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தாரென்றிருக்க
[வேண்டாம்
உடன்பிறந்தேகொல்லும்வியாதி—உடன்
[பிறவா
மாமலையிலுள்ளமருந்தேபிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்துபோல்வாருமுண்டு.

(வாக்குண்டாம்.)

தந்தை தாயரோடு ஒப்ப உதவி
புரிய வல்லார் உத்தம நண்பரே ஆவர்.
இம் மூவரும் இயல்பாகவே நன்மை
புரிபவராகின்றனர்.

ஹிதோபதேசம்.

“மாதா மீக்ரம் பிதாச்சேதி
ஸ்வபாவாத் த்ரிதயம் ஹிதம்.”

என்பது ஆன்றோர் நீதி வாக்கு.
ஓரோவழி நண்பரே யாவரினும் சிறந்
தோராதலும் உண்டு. ஆப்த நண்பர்
களாகிய பெரியாரைத் துணைவராகப்
பெறுதல் எளிதன்று. இஃது அரியன
வற்றுள் எல்லாம் அரிதே ஆம். அறிவு
அளி ஆற்றல் என்பனவற்றால் தம்
மினும் பெரியார் ஒருவர்க்குத் தமராய்
— ஆப்த நண்பராய் அமையப் பெறு
தல் எல்லா வலிமையினும் சிறந்த
தாகும்.

குறள்.

அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியா
[ரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்.

(ஊ பெரியாரைத்துணைக்கோடல் செ. 3.)

[பேணுதல்—அவர் உவப்பன செய்

தல்; அவர் உவகையடையுமாறு ஒழுக்குதல்.]

தம்மிற் பெரியார் தமரா வொழுக்குதல் வன்மையு ளெல்லார் தலை.

(ஹை ஹை செ. 4.)

ஒருவனுக்கு எவ்வாற்றினும் துன்பம் வந்த காலத்து — மனச் சோர்வு உளதாய காலத்து ஆறுதல் அளிப்பவர் நண்பரே ஆவர். இருவர் பாலும் ஒத்த உணர்ச்சியே நட்பை அளித்தற்கும் அதனை வளரச் செய்தற்கும் முக்கிய கருவியாகும்.

குறள்.

உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல ஆங்கே இடுக்கண் களைவதா நட்பு.

(ஹை 79-ம் அதி. நட்பு செ. 8.)

ஒருவன் உடுத்த சீலையானது சபையில் குலைந்த போது அவன் கை சென்று அவ் உடையைச் செவ்வை செய்து அவன் மானத்தைக் காப்பது போல, நட்புக் கொண்டவனுக்குத் துன்பம் வந்தபோது விரைந்துசென்று அத்துன்பத்தை நீக்கும் தன்மையே வாய்மையான நட்பு எனப்படுவது என்பது இதன் பொருளாகும்.

புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சி

[தான்

நட்பாங் கிழமை தரும்.

(ஹை ஹை செ. 5.)

சமீபத்து இருத்தல் பலகால் கண்டு பேசிப் பழகுதல் என்பனவற்றிலும் பார்க்க இருவரிடத்தும் ஒத்த உணர்ச்சியே நட்பாம் உரிமையை அளிக்கும் என்பது இதன் பொருளாகும். புணர்ச்சி—நெருக்கம்—சமீபம்—ஓரிடம். பஞ்ச பாண்டவர்க்குக் கிருஷ்ணன் ஆரிய நண்பனாய் பாண்டவ சகாயன் எனப் போற்றப்பட்டனன். அருச்சுனனுக்குத் தேர்ச் சாரதியாய் அமைந்தமையோடு ஞானோபதேசமும் செய்தனன். திரௌபதியின்

மானத்தையும் கற்பு நெறியையும் காத்து ரட்சித்தனன். சுருங்க உரைக்குமிடத்துப் பாண்டவர் கிருஷ்ணனைப் பற்றியே உயிர் வாழ்ந்தனர் என்று கூற ஆம். இத்தகைய பெரும் பேறு பல சென்ம புண்ணியத்தாலன்றிப் பிறவாறு வாய்த்தல் அரிதாகும். பின் வரும் செய்யுட்கள் இவ்வுண்மைகளை நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

வில்லிபுத்தூர்பாரதம்.

பேர்படைத்தவியசயனுடன் மும்மைநெடும்

பிறவியினும் பிரியானுகிச்

சீர்படைத்தகேண்மையினுல்தேரூர்தற்

கிசைந்தருளுஞ்செங்கண்மலைப்

பார்படைத்தசயோதனற்குப்படை

யெடேனெனவமரிற்பணித்தகோவைக்

கார்படைத்தநிறத்தோனைக்கைதொழு

வார்பிறவாழிக்கரைகண்டாரே.

(ஹை கிருஷ்ணன் தூதுச்சுருக்கும் செ. 1.)

பின் வரும் செய்யுள் திரௌபதி கூற்றாகி அமைந்துள்ளது.

கற்றைக்குழல்பிடித்துக்கண்ணிலான்பெற்

[நெடுத்தோன்

பற்றித்துகிலுரியப்பாண்டவரும்பார்த்

[திருந்தார்

கொற்றத்தனித்திகிரிக்கோவிர்தாநீயன்றி

அற்றைக்குமென்மானமார்வேறுகாத்தாரே

(ஹை ஹை செ. 44.)

கன்னன் துரியோதனைத் துணைவனாகக் கொண்டு அவனைப் பற்றி வாழ்ந்தனன். துரியோதனன் கன்னனை அங்க தேசத்துக்கு அரசனாக்கினன். பாரதப் போரில் கன்னனை துரியோதனனுக்கு ஆரிய துணைவனாகிப் பேருதவி புரிந்தனன். இன்னோரன்ன சம்பவங்கள் பல. பண்டைக் காலப் புலவர் பெருமக்கள் முடியுடை வேந்தராகிய சேர சோழ பாண்டியரையும் குறுநில மன்னரையும் பிறரையும் துணையாகப் பற்றி அவர் சன்மானம் பெற்று வாழ்ந்தனர் என்பது பண்டைச் சங்க நூல்களால் தெரிகின்றது. முடியுடை வேந்தராகிய சேரர் பதினமர் மீது சங்கப்

புலவர் பதினமர் பாடியது பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலாகும். இப்புலவர் ஷே சேர மன்னர் பால் பெருந்தொகையான பொன்னும் பூமியும் பெற்று அவரைப் பற்றி வாழ்ந்தனர் என்பது.

“ஆரம்பத்து ஆடுகோட்பாட்டுச் சேர
“வாதனைக் காக்கை பாடினியார் நச்சென்
“நாயார் பாடி ஒன்பது காப்பொன்னும்
“நூறுயிரம் காணமும் பெற்று அவன்
“பக்கத்து இருந்தல் கோண்டது.”

என்பது இந் நூலையும் ஏனைய சங்கச் சான்றோர் நூல்களையும் செவ்வனம் ஆராய்ந்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய மஹா மஹோபாத்யாயர் டாக்டர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ. சாமிநாதையர் அவர்கள் கூற்று. (ஷே நூற்பதிப்பு முகவுரை) கபிலர் என்னும் புலவர் குறுநில மன்னனாகிய வேள்பாரியின் ஆருயிர் நண்பராயும் அவன் அவைக்களப் புலவராயும் வீற்றிருந்தனர் என்பது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் வேளாண் குல திலகரும் பிரபுமாதிய சடையப்ப முதலியாரையும், ஓட்டக்கூத்தர் குலோத்துங்க சோழனையும், புகழேந்திப் புலவர் முன்பு சண்பகமரன் என்னும் பாண்டியனையும் பின்பு சந்திரன் சுவர்க்கி என்னும் பூபதியையும் பற்றி அவரவர் பதிகளில் இருந்தனர் என்பது. சேக்கிழார் என்னும் புலவர் பெருமான் அநபாயச் சோழனைப் பற்றி வாழ்ந்தனர். மஹா கவியாகிய வில்லிபுத்தூரர் வரபதி ஆட்கொண்டான் என்னும் வள்ளலைப் பற்றி அவனகத்து வாழ்ந்தனர் என்பது. இப்புலவர் திலகர் எல்லாம் தாம் தாம் பாடிய காவியங்களில் — நூல்களில் தம் தம் அபிமானப் பிரபுக்களைப் புகழ்ந்து போற்றியமையும் இவர் அவ்வப் பெரியாரைப் பற்றி அவரகத்து வதிந்தமைக்கு உறு சான்றாகின்றது. கம்பர் தமது இராமாயண காவியத்தில் பல இடங்களில் சடையப்பவள்ளலைப் போற்றி யிருக்கின்றனர். அவற்றுள் ஒரு செய்யுள் காட்டுதும்.

கம்பராமாயணம்.

விண்ணவார்போய்பின்றைவிரிந்தபூமழை
[யினாலே
தண்ணெனுங்கானநீங்கித்தாங்கருந்தவத்
[தினமிக்கோள்
மண்ணவீரவறுமைநோய்க்குமநந்தனசடை
[யன்வெண்ணெய்
அண்ணநன்சொல்லே அன்னபடைக்கல
[மருளினுனே.
(ஷை பாலகாண்டம் வேள்விற்படலம்
[செ. 1.)

ஒட்டக் கூத்தர் குலோத்துங்க
சோழன் மீது பல பிரபந்தங்கள் பாடி
யுள்ளனர். சேக்கிழாரும் பாடிய பெரிய
புராணத்தில் தமது அபிமானப் பிரபு
வாகிய அநபாயச் சோழனைப் புகழ்ந்து
கூறினர். புகழேந்திப் புலவர் தமது
நளவெண்பாவில் சந்திரன் சுவர்க்கி
என்னும் அபிமானப் பிரபுவைப் போற்
றிய செய்யுட்கள் பின் வருவனவாகும்.

நளவெண்பா.

தாருவெண்பார்மேற்றருசந்திரன்சுவர்க்கி
மேருவரைத்தோளான்விரவார்போல்
— கூரிருளில்
செங்கானகஞ்சிதையத்தேவியைவிட்டேகி
[என்
வெங்கானகத்தனிலேவேந்து.
(ஷை கலிதொடர்காண்டம் செ. 109.)

வாழியருமறைகன்வாழிநல்லந்தணர்கள்
வாழிநளன்காதைவழுத்துவோர்—வாழிய
வள்ளுவநாட்டாங்கண்வருசந்திரன்சுவர்க்கி
தெள்ளுமெய்க்கீர்த்திசிறந்து.

(ஷை கவிரீங்குகாண்டம் செ. 95.)

பின் வருவன வில்லிபுத்தூரர் என்
னும் புலவர் பெருமான் தாம் பற்றி
வாழ்ந்த அபிமானப் பிரபுவாகிய வர
பதி ஆட்கொண்டானது கொடைச்
சிறப்பைப் புகழ்ந்து கூறியனவாகும்.

வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்.

நாகையாப்புகழான்பெண்ணைநிவளஞ்
[சுரக்குநாடன்

வாகையாற்பொலி திண்டோளான்மாகதக்
[கொங்கர்சோமான்
பாகையாட்கொண்டான்சேங்கைப்பரிசு
[பெற்றவர்காபோல
ஓகையாற்சேருக்கிம்ண்டார்உதிட்டிரன்
[சேனையுள்ளார்.
(ஷை பதினாராம் போர்ச்சருக்கம் செ. 90.)
கோவல்குழ்பெண்ணைநாடன்கொங்கர்
[கோன்பகைஞர்வேந்தன்
பாவலர்மானங்காந்தான்பங்கயச்சேங்கை
[என்ன
மேவலரெமரென்மொல்வெங்கனந்தன்
[எனில்நின்ற
காவலன்கன்னகையும்போழிந்தது
[கன்கமாரி.

(ஷை பதினேழாம் போர்ச்சருக்கம் செ. 33.)

இவ்வாறு வருவன பல. பிற்காலத்
தும் புலவர் பலர் சம்ஸ்தான பூபதி
களையும் மடாதிபதிகளாகிய சந்தான
பூபதிகளையும் பற்றி உலக வாழ்க்கை
நடாத்தினர் என்பதற்குப் பல சான்று
கள் உண்டு. இவ்வாற்றால் “ஒருவனைப்
பற்றி ஓரகத்திரு”த்தல் என்பதன் உல
கியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் கண்டு
கொள்க. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.
மேல் இம் மந்திரத்தின் உண்மை
நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு
சுருங்க உரைத்து இக்கட்டுரை முடிக்க
ப்படும்.

உலகியலில் ஒருவனைப் பற்றி ஓர
கத்து இருத்தல் என்றும் நிலைப்ப
தன்று. சீவர்கள் முக்குணவசத்தர்
ஆதலால் — அசுத்த நிறையின் ஆதிக்
கமே உடையராதலால் — சுயநலமே
கருதி விருப்பும் வெறுப்பும் உடைய
ராய்த் தீமை வினைப்பவரேயாதலால்
என்றும் ஒரே பெற்றித்தாய — நிறை
அமைந்த மன நிலை உடையரல்லர்.
உறவினர் நண்பர் அபிமானப் பிரபுக்
கள் என்போரைப் பற்றி ஓரகத்து
இருந்தோர் பலர் சுய நலமே கருதி
அவர் தீமை வினைத்தலால், அவரோடு
பகை கொண்டு ஒருபால் ஒதுங்கிய
மைக்கு — வேற்றிடம் புகுந்தமைக்குச்
சான்றுகள் பல உண்டு. இஃதும் உல

கியலே எனக் கூற ஆம். கம்பர் சில
காலம் குலோத்துங்க சோழனால் ஆத
ரிக்கப்பட்டுப் போற்றப்பட்டவராயி
னும், ஒருகால் அம்மன்னனை வெறு
த்து வேற்றிடம் புகுந்தனர் எனவும்,
சுற்றில் சில காரணங்களால் அவன்
அம்புக்கே இரையாயினர் எனவும்;
இவர் சாபத்தால் சோழ வம்சம்
அழிந்தது எனவும் கூறப. பின்வரும்
செய்யுள் கம்பர் கூறியது என்பர்.

வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதினியிரண்டுண்டு
வில்லம்புசொல்லம்பைவெல்லவாது — வில்
[லம்பு
பட்டுதடாஎன்மாசிற்பார்வேந்தேயுள்
[கிளையைச்
சுட்டுதடாஎன்வாயிற்சொல்.

புகழேந்திப் புலவர் சோழமன்னனை
வெறுத்துச் சந்திரன் சுவர்க்கியை
அடைந்தனர் என்பர். இவ்வாற்றால்
உலக மாக்களைப்பற்றி வாழும் வாழ்க்
கை என்றும் இன்பம் தருவதன்று
என்பது நன்று புலப்படும். ஆதலால்
பரம கருணாநிதியாகிய ஒருவனைப்
பற்றி வாழும் வாய்வாயான வாழ்க்
கையே இன்ப வாழ்க்கையும் நிலைபான
தும் இன்றியமையாததும் ஆம். இத
னையே உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு
உணர்த்துகின்றது இம் மந்திரம் என
அறிதற்பாற்று.

“உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்”
ஆய் “பற்றலாவதோர் நிலையிலாப்பரம்
பொருள்” ஆய் விளங்கும் ஏக வஸ்து
வாகிய சிவம் என்னும் செம்பொருளை
உன் உடலைவிட்டுப் பிரியாதவாறு உன்
னகத்தே சிக்கெனப் பிடித்து அமல
மடைந்த அவ் உடலோடு வாழ்ந்து
நித்தியத்துவம் பெறுவாயாக என்பது
இம் மந்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு
ஒப்பிய பொருளாகும். “ஒருவன்”
என்பது “ஏக மேவ அத்துவிதீயம்”
என்னும் சுருதிப் பொருளையுடையது.

“ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன்
[காண்க.”

என்பது திருவாசகம் (திருவண்டப் பகுதி.)

“ஒருருவாயினை” என்பது திரு ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் (திருவெழு கூற்றிருக்கை.)

திருமந்திரம்.

“ஒன்றுவன்றேயிரண்டவனின்னருள்
.....”

(ஊ. சிறப்புப்பாயிரம் செ. 2.)

என்பது எம் அண்ணல் திருவாக்கு.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

“ஆதியாந்தொன்றுமேயநேகநேகரூப
[மாய்ச்
சாதிபேதமாயெழுந்துசர்வசீவனாபின்
.....”

(ஊ. செ. 111.)

என்பது சிவவாக்கியர் அருள்வாக்கு.

இத்தகைய பரம்பொருளைப் பற்று வது எப்படி? எனின், அது தான் கயிலை முதற்குரவனாகிய சற்குரு நாதன் அருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால் “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய அச்செம்பொருளைக் கண்டு அடைதலை — உடலகத்துப் பூரணமாகக் குடிபுகச் செய்தலே ஆகும். இவ்வாறு பற்றுதலாற்றான் — குடிபுகச் செய்தலாற்றான் ஓரகத்து இருக்க முடியும். அஃதாவது உயிராகிய சீவன், எடுத்த சரீரம் பிணி மூப்புக்களால் பழுதடைந்து பிணமாகி விழ மற்றோர் சரீரத்தை — இடத்தைப் பற்றாது — பிறவி வலைப்படாது அவ் உடல் அமலமடைந்து அருள் வடிவாக அருள் வடிவான சத்தியாக சிவமாய் அதனைப் பிரியாது அதனோடு நித்தியத்துவம் பெற முடியும் — அதனைகத்து இருக்க முடியும் — சிவாங்கமாகும் என்க.

“சத்தியாவதும்முடல் தயங்குசீவன்

[உட்சிவம்”

என்பது சிவவாக்கியர் அருள் வாக்கு அல்லவா?

“ஒருவனைப்பற்றி ஓரகத்துஇரு”

என்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் இதுவே என்க. ஓர் அகத்து இருத்தல் என்பது எடுத்த உடலில் நிலைத்தலையே — அதனோடு நித்தியத்துவம் பெறுதலையே உணர்த்தி நின்றது. “இருத்தல்” காலனை வென்று — மரணத்தைக் கடந்து நித்தியத்துவம் பெறுதல்.

திருவாசகம்.

“என்னையும் இருப்பு தாக்கினன்”

(ஊ. திருவண்டப்பகுதி)

என்றனர் மணிவாசகர்.

திருமந்திரம்.

“இறக்கவும்வேண்டாம்இருக்கலும்ஆமே”

(ஊ. 3-ம் தந். கேசரியோகம் கெ. 2.)

எனவும்

“நந்தியருளாலே நான் இருந்தேனே”

(ஊ. திருமூலர்வரலாறு செ. 20.)

எனவும் அருளிச் செய்தார் எம் அண்ணல் திருமூலர். இம் மறைமொழிகள் “ஓர் அகத்து இரு” என்பதன் உண்மையையே பசுமரத்து ஆணி போல நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க. உண்மை முத்தியடைந்த மெய்யடியார் எல்லாம் “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய ஒருவன் அவ் ஆக்கையை விட்டுப் பிரியாதவாறு அவனைப்பற்றி அவ் ஆக்கையில் பூரணமாகக் குடிபுகச் செய்து நித்தியத்துவம் பெற்றவரே ஆவர். அஃதாவது அமல மடைந்த அகமாகிய — இடமாகிய — பதியாகிய பிரணவ தனுவோடு நித்தியத்துவம் பெற்றவரே ஆவர்.

குறள்.

புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பி
[னுள்

துச்சி விருந்த உயிர்க்கு.

(ஊ. 34-ம் அதி நிலையாமை செ. 10.)

என்னும் தேவர் திருவாக்கும் இவ் உண்மையையே வலியுறுத்த எழுந்தது என்பதில் ஐயப்பட ஆமோ? புக்கில் என்பது எம்பெருமான் பூரணமாகக் குடிபுக இல்லாகிய அமல தன ஆகும். இத்தகைய அரிய பெரிய வேத உண்மையை அறியாது — மதியாது உடலை விட்டு உயிர் பிரிதலாகிய மரணமும் நித்தியத்துவம் என்பார் அறியாமைக்கு என் செய்வது? எம்பெருமான் பூரணமாகக் குடிபுகப் பெற்ற அமல தன (பிரணவ வடிவம்) அருளாய் வெளியாய் ஒடுங்குவதே யன்றி, பிணமாகி விழும் என்று நினைக்கவும் சொல்லவும் பெறமா?

“உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய ஒருவனைப்பற்றி அவ் ஆக்கையோடு நித்தியத்துவம் பெறுதற்கு, சற்குருநாதனாகிய ஒருவனைப்பற்றி அவன் ஆணைவழி ஒழுக்குதல் வேண்டும் — அவன் உவப்பன செய்ய வேண்டும். சென்மங்கள் தோறும் உருற்றிய நமது கர்மங்களை — நல் வினை தீவினைகளைப் பூரணமாக அறிந்து உரிய கர்மங்களாகிய புது வினைகளால் அவற்றைச் சமஞ் செய்து — இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் வருவித்து நித்தியத்துவம் அடையச் செய்பவன் குருநாதனே ஆவன். ஆதலால் அவன் ஆணை வழியே நின்று அவன் உவப்பன செய்து கடைத் தேறுதல் அவனைத் தமராக அடையப் பெற்றான் ஒருவனுக்கு இன்றியமையாக் கடனே ஆகும்.

குறள்.

உற்றநோய் நீக்கி யுருமை முற்காக்கும்
பெற்றியார்ப் பேணிக் கொளல்.

(ஊ. 45-ம் அதி. பெரியாரைத்துணைக்

[கோடல் செ. 1.)

என்னும் தேவர் திருவாக்கின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் இதுவே ஆம். சுஞ்சிதமாகி அமைந்த பழ வினைகளை ஏற்ற புது வினைகளால் நீக்கித், தான் அருளும் நிறையால்,

மேல் ஆகாமிய வினைகளை ஏற ஒட்டாது முன்னகக் காத்து ரட்சிக்கும் கருணை வாய்ந்த பெரியானை அவன் உவப்பன செய்து தனக்கு உரியவனாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும்.

நித்தியத்துவ நெறிக் கெனச் சமைந்தான் ஒருவனுக்குக் குருவே உத்தம நண்பனும் தந்தை தாயரும் கடவுளும் ஆவன்.

“என் அரியதோழனாய்”

என எம்பெருமானைப் போற்றினார் சுந்தரமூர்த்தி.

“அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐயனூநீ
அன்புடைய மாமனும் மாமியுநீ
.....”

எனப் போற்றினார் நாவுக்கரையார்.

திருமந்திரம்.

சத்தசிவன்குருவாய்வந்து தாய்மைசெய்த
தத்தனைநல்வருள்காண அதிமூடர்
பொய்த்தகுண ணுல்நமரென்பர்புண்ணி
[யர்
அத்தன்இவனென்றடிபணிவாரே.
(ஹை 6-ம் தந். சிவகுருதேரிசனம் செ. 6.)

“.....
சொல்லார்தசற்குருசத்தசிவமே”

[ஹை ஹை செ. 4.)

என்பன எம் அண்ணல் அருள்
வாக்கு.

இக் குரவனே நம்முட் புகுந்து
அன்போடு கலந்து அருளாகிப் பிறப்பான்—
மதலையாம் சார்பாய்—
ஞானக் குழந்தையாய் நம்மைத் தாங்கி நமக்கு
நித்தியத்துவம் அளிப்பவனாவன்.

“மதலையாம் சார்பிலார்க்கு இல்லைநிலை”

என்னும் தேவர் திருவாக்கின் உண்மைப் பொருளும் இதுவே ஆம். மதலை என்றால் மகன் என்பர்; தூண் என்பர். “மழபாடியுள் மாணிக்கம்” — “மழபாடி வைரத் தூண்” இதுவே

என்க. இதுவே ரக்ஷக தேகம்—முத்தி வாயிலை அடைந்த மெய்யடியார்க்குரிய விமல தேகம் — புகலிடம். “மழபாடியுள் மாணிக்கமே” என்றது சுந்தரம். “மழபாடி வைரத் தூணே” என்றார் அப்பர். திருவருளால் இத்தகைய மதலையாம் சார்பு இல்லாதவர்க்கு நிலையிலை — நித்தியத்துவம் இல்லை — முத்தி இல்லை என்க.

ஆதலால் சற்குருநாதனாகிய பெரியானைப் பற்றி அவனருளால் “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய இறைவனைப் பற்றி விதியை வென்று அவனே தானாய் தான் அவனாய் அமல ததுவாகிய (ஒ வடிவம்) ஓரகத்து இருந்து நித்தியத்துவம் பெறவேண்டும் என்பாராய்,

“ஒருவனைப் பற்றி ஓரகத்திரு”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு ஒதியருளினார் எமது பாட்டியார் என அறிக. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “ஒருவனைப் பற்றி ஓரகத்திரு” என்னும் ஒளவையார் அமுத வாக்கின் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0
வேளி நாட்டிற்கு ,, ,, ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்,

புதுவை.

வித்தகம்

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்

புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ

ரூ. 4—0—0

முழு கலிகோ ரூ. 3—12—0

முதுகில் கலிகோ—மாப்பில் தாள்

ரூ. 3—8—0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

“வித்தகம்” ஆபீஸ்,

புதுவை.

அறிவிப்பு.

கடிதர்களின்

அபிப்பிராயங்களுக்கு

அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

பிழை திருத்தம்.

“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 32.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	3	28	மாட்டில்	மட்டில்
		ஹை ஹை	இல. 33.	
1	2	5	பொருந்தியு	பொருந்திய
3	3	10	நீரமுதாயின்	நீரமுதாயின்
6	1	29	சாரலவனுள்	சாரலவனுள்
7	1	36	“இம்மூன்றும்”	இம்மூன்றும்
		ஹை ஹை	இல. 34.	
4	2	34	மறைத்தல்	மறத்தல்
6	3	28	க்ருஹ்ணரதி	க்ருஹ்ணாதி

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 35-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

உலகு கண்டிட மறைந்து உண்மை முத்தி அடைந்த மெய்யடியாராகிய தத்துவப் பெரியார் எல்லாம் சாதக யோகங்களை வழுவறத் தாங்கி ஒழுகுதற் கண்ணும், தம் முள்ளே குரு தரிசனம் பெற்றுச் செடி சேருடலைச் செல நீக்கி — மாற்றிப் பிறந்து பிரணவ மந்திர சரீரம் (ஓ வடிவம்) பெறுதற் கண்ணும் அடைந்த துன்பங்களைப் புலப் படுத்தும் பிரமாணங்கள் சில இங்கே காட்டப்படுகின்றன.

திருவாசகம்.

மாறி நின்றெனைக்கெட்கிடந்தனையெய்மதியிலிமடநெஞ்சே தேறுகின்றில மினியுனைச்சிக்கெனச்சிவன் திரள்தோள்மேல் நீறு நின்றது கண்டனை யாயினு நெக்கில இக்காயம் கீறு கின்றில கெடுவதுன் பரிசிது கேட்கவுங் கில்லேனே.

[காயம் கீறு கின்றிலை — காய மாயத்தை — அசுத்த நிறையைக் கழிக்கின்ற யில்லை என்பது.]

எனை யாவரு மெய்திட லுற்றுமற் நின்னதென் றறியாத தேனை யானையைக்கரும்பினின்றேறலைச் சிவனை என்சிலலோகக் கோனை மாணன நோக்கிதன் கூறனைக் குறுகிலேன் நெடுங்காலம் ஊனை யானிருந் தோம்புகின் றேன்கெடு வேனுயி ரோயாதே.

(ஹை திருச்சதகம் ஆத்மசுத்தி செ. 318.)

“.....
பாண னேன்படிப் றுக்கையைவிட்டுனைப் பூணு மாற்றி யேன்புலன் போக்கியே.”

(ஹை கைம்மாறுகொடுத்தல் செ. 4.)

[படிற்று ஆக்கையை விதேல் — அசுத்த நிறை அமைந்த மருளுடம்பை விமல ததுவாக மாற்றுதல் — மாற்றிப் பிறத்தல். சிவம் பிரகாசிக்கப் பெறும் இடப தேகம் இதுவே ஆம். “உனைப் பூணுமாறு அறியேன்” என்பதன் பொருள் இதுவே.]

“.....
மலமாக்குரம்பையிதுமாய்க்கமாட்டேன்மணியேஉனைக்

[காண்பான்

அலவா நிற்கு மன்பிலேன் என்கொண் டெழுதே னெம்மானே.”

[மலமாக்குரம்பை இது மாய்த்தல் என்பது மல தநுவை விமல ததுவாக மாற்றுதலை உணர்த்தி நின்றது.]

“.....
ஊறார் புழக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தானேன் உடையானே”

“..... ஊர் நாயில் கடையா னேனெஞ் சுருகாதேன் கல்லா மனத்தேன் கசியாதேன் முடையார் புழக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தாக முடித்தாயே.”

[இவை மல தநுவை மாற்றுதற்கண் உளவாய துன்பங்களை உணர்த்தி நின்றன.]

“.....
விடவுளே யுருக்கி என்னை ஆண்டிட வேண்டும் போற்றி உடலிது களைந்தீட டொல்ல யும்பர்தந் தருளு போற்றி”

(ஹை ஹை காருணியத்திரங்கல் செ. 4.)

[உடலிது களைதல் என்பது காய மாயம் கழிதலை — மாற்றிப் பிறத்தலை உணர்த்தி நின்றது. உம்பர் — சிவ லோக வாழ்வு. “செடி சேருடலைச் செல நீக்கிச் சிவலோகத்தே நமை வைப்பான்” (திருவாசகம் யாத்திரைப்பத்து செ. 5) என கூறப்பட்டது அறிக.]

“.....
செடிசேருடல மிதுநீக்க மாட்டே னெங்கள் சிவலோகா கடியே னுன்னைக் கண்ணரக் காணுமாறு காணேனே.”

(ஹை திருச்சதகம் ஆனந்தபரவசம் செ. 3.)

[செடி சேருடலமாகிய மல தது நீங்கிய போதுதான் — மாற்ற மடைந்த போதுதான் சிவதரிசனம் உளதாகும். சரீர பாவனை நீங்கிய பின் — நந்தி விலகிய பின் சிவ தரிசனம் கிடைக்கப் பெறுதல் என்பதன் உண்மையும் இதுவே ஆம். இதுபற்றியே “கடியேன் உன்னைக் கண்ணரக் காணுமாறு காணேனே” என்று கூறப்பட்டது.]

“பாட வேண்டினான் போற்றி நின்னையே
பாடி நைந்துரைந் துருகி நெக்குநெக்
காட வேண்டினான் போற்றி யம்பலத்
தாடி நின்கழற் போது நாயினேன்
கூட வேண்டினான் போற்றி இப்பழக்க
கூடு நீக்கேனைப் போற்றி போய்யேலாம்
வீட வேண்டுநான் போற்றி வீடுதந்
தருளுபோற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே.”

(ஹை ஹை ஆனந்தாதீதம் செ. 10.)

[புழக்கூ கூடு நீக்கல் — போய் எலாம் வீதேல் என்பன மாற்றிப் பிறத்தலை உணர்த்தி நின்றன.]

(தொடரும்)

உடலுயிர்ச் சம்பந்தம்.

(தொகுதி 2. 6-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

எழுத்துக்களுள்ளும் மெய்யில் லாமல் உயிரில்லை உயிரில்லாமல் மெய்யில்லை என்னும் உண்மை உடலுயிருள்ளும் ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றில்லை என்னும் உண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும். மகாரம் ("ம்") எனப்படும் கௌண இயக்கத்தினின்றே — உள் ளீ டா ன இயக்கத்தினின்றே — ஒலியினின்றே எழுத்துக்கள் எல்லாம் தோன்றியனவாகும். உள்ளே கௌணமாகச் சமுன்று ஒலிப்பது மகாரம். மனக் குரங்கானது எங்கும் தாவி—மலர்ந்து கெட்டுப் போகாமல் மதியிடத்து ஊன்றுமாறு இருசெவி ஒன்றையிசைத்துப் பேரின்பத் தடம்புகச் செய்யும் பெருங்கருவியாயும் பேரின்ப இடமாயும் பொருளாயும் விளங்காநின்றது எழில்பெறு மகாரம் என்று அறிதல் வேண்டும். மகாரமே பிரணவம். எங்ஙனம்? "ஓம்" என்னும் பிரணவம் மகார மெய்யின்றித் தனித்து நில்லாது. ஊன்றும் இடமில்லாமல் பொருள் இருக்குமா? பிரணவம் என்னும் ஒங்காரம் "ஓ" என ஒலித்து "ம்" என ஊன்றும்— "ம்" என்னும் இடத்தில் ஊன்றும். இடம் பொருள் என்பன இரண்டும் ஒன்றே. விவகரிப்பதனால் இரண்டாக விளங்கும். இடமே மகாரம். அவ்விடத்து அடங்கினது பொருள். ஆதலால் மகர மெய் தலைமையுடையது. மகர மெய் உள்ளகம் உளது. அகத்துள்ளே அனைத்தும் ஒடுக்கம். இதனை அறிவது மிக அரிது. அவ்விடத்து மருவினாலன்றி அறிதல் ஒன்றாது. இம் மகார மெய் ஒலி இல்லையாயின் ஒன்றுமே இல்லையாகும். இவ் ஒலியே யாவற்றுக்கும் காரணம். இவ் ஒலியே உயிர். இதுவே உலகுக்கு வித்து. மகர மெய்யே ஒலி பிடம்.

அவ்விடத்து அகரம் உலாவுகின்றது. "ம" எனவாய்திறந்து அகரம்தோன்றி அகிலம்தோன்றியது. "மா" எனப்பூத்தது" என்பர் பெரியார். அகரம்தோன்ற முன் இடம் தோன்றாது. மகரம் அகரம் என்னும் இரண்டும் இடமும் பொருளுமாய் இருக்கின்றன. ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றில்லை. மகர ஒலியே இகர ஒலியுடையது. "ம்" என்று ஒலித்தபோதே இகரம் தொனிக்கின்றது. மகரமெய் ஒலி ஈற்றில் உகரம் மெத்தெனத் தொக்கு விளங்கும். உகரம் இருதலையுடையது. இகர ஒலியீற்றில் உகரம் மிக நுண்ணிதாகத் தோன்றும். பிரணவம் "ஓ" என்று ஆக்கமுற்று "ம்" என்று வயம் பெறுகின்றது. தோன்றிய இடத்தேயே ஒடுக்கமாதலால் பிரணவம் மகாரத்து நின்று தோன்றி அதனிடத்தேயே வயம் பெறுகின்றது — ஒடுங்குகின்றது. ஆதலால் மகாரமே குண்டவியாகும். ஒலி என்பது ஆதியில் மகர ஒற்றேயாம். இயக்கத்துக்கு ஆதி இதுவே. இதனையே மௌன எழுத்து, மௌனவித்தை, குண்டலி இயக்கம், உள்இயக்கம் என்பது. உள்ளீடாகத் தொனிக்கும் இதனையே "அந்தணர் மறை" என்றனர் பெரியார். என்னை? வேத அந்தமாகிய நாத அந்தத்தை அணவிய தத்துவப் பெரியாராகிய அந்தணரே இதனைப் பூரணமாக நன்குணர்ந்தவராகலின். தொல்காப்பியர் நாதபீடத்தை அணவிய தத்துவப் பெரியாரல்லராயினும், பிற்காலத்து வித்துவான்களிலும் கூடிய மதிப் பொலிவுடையராதலால், ஒலி வடிவங்களின் பிறப்புத் தம்மால் பூரணமாகக் கூறமுடியாது என்பதனை "எல்லாவெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து"

(தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்) என்னும் சூத்திரத்தில் "அளபிற்கோடல் அந்தணர் மறைத்தே" என்பதனால் நன்கு புலப்படுத்தி விலகிக் கொண்டனர். இம் மகாரத்து நின்றே உயிர்கள் எல்லாம்தோன்றியனவாகும். மகாரத்தினின்றும் அகாரம் "ம" என உதித்தது. "அம்" என்ற இடத்தில் ஈற்றில் இகரம் இருக்கின்றது. அ, இ என்பன தந்தை தாய் இருவரையும் குறிக்கும். உலகில் ஈன்றோர்க்கே "ஆயி" என்னும் பெயர்வழக்கும் உண்டு. இகரமே உகாரம். ஆதலால் உகரம் இல்லாமல் உலகம் நடவாது. உகாரமே சத்தி — விஷ்ணு — சலம். இதில் ஆக்கமுற்றது தேயு சொரூபம் — சிவம். இவையே கழல்; நடு மையம். சத்தும்சித்தும் கூடியபொருள் உஷ்ண வினை. அல்தாவது ரக்ஷக சத்தாகிய அமிர்தகலை. அமிர்தகலை மிகிலும் குறையினும் இருவினை பேதம் உண்டாகும். இதனாற்றான் முக்குணம் முனைகொண்டது. அ, இ, உ மூன்றும் சேர்ந்து உலகமானது. அ — சிவம். இ — சத்தி. இவை இரண்டையும் சுட்டிக்காட்ட "உ" வந்தது. "உ" எண்ணில் இரண்டு என்பதைக் குறிக்கும். எழுத்தில் உகாரம் என வழங்கும். அ, இ, உ, எ, ஒ என்பன மகாரத்தினிடத்து உள்ளீடாகத் தொனிக்கின்றன. இவ்வாறு ஒலிகள் அனைத்தும் மகாரத்தினிடத்து — மகரமெய்யுள் கௌணமாகத் தொனிக்கின்றபடியால் ஐகாரம் விளங்கிற்று என்பதாம். இவை மேலும் விரிப்பிற் பெருகும். இவற்றால் மெய்யில்லாமல் உயிரில்லை; உயிரில்லாமல் மெய்யில்லை என்பது நன்கு பெறப்படும்.

(தொடரும்)